

- de beschikking van de Commissie (zaak COMP/E-1/38.240 - Industriebuis) nietig te verklaren;
- subsidiair, de bij de beschikking opgelegde geldboete te verlagen;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de bestreden beschikking heeft de Commissie vastgesteld dat verzoekster en vijf andere ondernemingen door hun deelname aan een reeks afspraken en onderling afgestemde feitelijke gedragingen in de vorm van prijsafspraken en opsplitsing van de markt in de industriebuisbranche inbreuk hebben gemaakt op artikel 81, lid 1, EG, en vanaf 1 januari 1994 op artikel 53, lid 1, van de EER-Overeenkomst. De Commissie heeft de betrokken ondernemingen geldboeten opgelegd.

Verzoekster stelt dat de Commissie bij de vaststelling van de geldboete de omvang van de betrokken ondernemingen niet afdoende in aanmerking heeft genomen. In verhouding tot verzoeksters totale omzet is de haar opgelegde geldboete onevenredig hoog. Dit vormt een schending van het evenredigheidsbeginsel en van de eigen richtsnoeren van de Commissie. Bovendien leidt deze methode ertoe dat kleine en middelgrote bedrijven in een ongunstigere positie worden geplaatst waardoor het algemene gelijkheidsbeginsel en het beginsel van de individuele bepaling van het bedrag van de geldboete zijn geschonden.

Voorts voert verzoekster aan dat bij de bepaling van de geldboete het economische belang van de inbreuk niet afdoende in aanmerking is genomen omdat de Commissie de marktvolumes niet juist heeft berekend. Verder is de verhoging van 10 % per jaar die de Commissie wegens de duur van de inbreuk heeft vastgesteld, door haar onjuist gemotiveerd.

Verzoekster betoogt verder dat de methode van de Commissie voor de bepaling van de geldboete niet aan het uit het beginsel van de rechtsstaat voortvloeiende vereiste van duidelijkheid voldoet. Met name de vaststelling van het basisbedrag die volledig los van de individuele economische verhoudingen van de betrokken onderneming en van het economische belang van de inbreuk heeft plaatsgevonden, laat de Commissie een vrijwel onbepaalde beoordelingsvrijheid. Artikel 15 van verordening nr. 17/62 is niet meer verenigbaar met het vereiste van duidelijkheid en derhalve met hoger gemeenschapsrecht. Ten slotte heeft de Commissie verzoekster bij de toepassing van de kroongetuigenregeling van 1996 zonder duidelijke reden ten opzichte van andere ondernemingen benadeeld.

Beroep, op 24.03.2004 ingesteld door Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-117/04)

(2004/C 118/100)

(procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24.03.2004 beroep ingesteld tegen de Commissie voor de Europese Gemeenschappen door Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren, gevestigd in Zeewolde (Nederland), Jachthaven Zijl Zeewolde B.V., gevestigd in Zeewolde (Nederland), Maatschappij tot exploitatie van onroerende goederen Wolderwijd II B.V., gevestigd in Zeewolde (Nederland), Jachthaven Strand-Horst B.V., gevestigd in Ermelo (Nederland), Recreatiegebied Erkemederstrand V.O.F., gevestigd in Zeewolde (Nederland), Jachthaven- en Campingbedrijf Nieuwboer B.V., gevestigd in Bunschoten-Spakenburg (Nederland) en Jachthaven Naarden B.V., gevestigd in Naarden (Nederland), vertegenwoordigd door mr. T.R. Ottervanger en mr. A.S. Bijleveld.

Verzoekende partij concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 17 december 2003, kenmerk C(2003)3890fin, inzake de door Nederland ten uitvoer gelegde steunmaatregelen ten gunste van jachthavens zonder winstoogmerk in Nederland, nietig te verklaren en de verleende steun als onrechtmatige bedrijfssteun aan te merken;
- Commissie te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

In de bestreden beschikking is de Commissie van oordeel dat er ten aanzien van de betrokken jachthavens geen staatssteun is in de zin van artikel 87, lid 1, EG-Verdrag. Volgens de Commissie is er met betrekking tot de jachthaven van Wieringermeer geen voordeel en wordt met betrekking tot de jachthavens van Enkhuizen en Nijkerk het handelsverkeer tussen de lidstaten door de steunmaatregel niet ongunstig beïnvloed.

Ter ondersteuning van hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de Commissie artikel 87, lid 1, EG-Verdrag onjuist heeft toegepast en geïnterpreteerd. Verzoekers voeren in de eerste plaats aan dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door aan te nemen dat de steunmaatregel ten aanzien van de jachthavens van Enkhuizen en Nijkerk de handel tussen de lidstaten niet beïnvloedt. Volgens verzoekers zijn de jachthavens actief in een internationale toeristische sector en hebben zij geen strikt lokale functie.

Verzoekers voeren verder aan dat de Commissie eveneens een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt in de berekening van het bedrag van de staatssteun aan de jachthaven in Nijkerk. Volgens verzoekers is de Commissie er ten onrechte van uitgegaan dat de taxatiewaarde gebaseerd was op een niet-vervuilde en goed onderhouden haven.

Volgens verzoekers is er bovendien ook sprake van staatssteun aan de jachthaven van Wieringermeer.

Verzoekers voeren ten slotte een schending van de motiveringsvereiste en artikel 253 EG-Verdrag aan.